

புதுமை இலக்கியம்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க வெளியீடு

'PUTUHMAL ILAKKIYAM' Organ of the Ceylon Progressive Writers Asso.

உள்ளே

அலக்ஸாண்டர் பெடயேல்

கா. சிவத்தம்பி

இளங்கீரன்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

கி. சு. செல்லப்பா

முகம்மது சமீம்

பிப்ரவரி 1962

வெளியீடு 12

செப்டம்பர் 25

தயாராகிறது

மகாநாட்டு மலர்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அண்மையில் நடத்த விருக்கும் அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டை ஒட்டிய "புதுமை இலக்கிய" மகாநாட்டு மலர் வேலைகள் பூர்த்தியடைகின்றன.

இந்த மலரில்

நாட்டுக் கூத்து சிற்பம், மேடை நாடகம், சமூத்தின் முஸ்லிம் புலவர்கள், நமது இலக்கியப் பாரம்பரியம், சிறுகதை இலக்கியம், நாவல் இலக்கியம், கிராமிய இலக்கியம், மலை நாட்டு இலக்கியம், நமது இலக்கியப் பிரச்சினைகள், நம் நாட்டுப் பத்திரிகைகள், முற்போக்கு இலக்கியம், பிற மொழி இலக்கியத்திற்கு தமிழர் தொண்டு, எழுத்தாளன்-வாசகன், விதை இலக்கியம், கட்டுரை இலக்கியம், நமது எழுத்து, குழந்தை இலக்கியம், வரலாற்று நூலாசிரியர்கள் யுத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு சமூத்தின் தொண்டு, சிங்கள இலக்கியப் பார்வத்தின்கள், நூல் நிலையங்கள், விளம்பரக்கலை, சமூத்தில் தட்பிலக்கியத் தொண்டாற்றுப் முயற்சிகள், மலைநாட்டுநாட்டுப் பாடல்கள், சிங்கள இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி, இன்பத் தமிழ், திறனாய்வு முதலிய சமூத்துக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியை கோடிட்டுக் காட்டும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன.

உங்கள் பிரதிகளுக்கு இப்போதே எழுதி

உத்தரவாதப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

விபரங்களுக்கு:-

புதுமை இலக்கியம்

26, சென்ற அந்தோனி மாவத்தை

கொழும்பு-13.

கலைத் துறையில்

புதிய திருப்பம் காண்போம்

இலக்கியத்தைப் போலவே மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியிலும், மனித இன ஆத்மீகவளத்தின் செழிப்பிலும், மனித சமுதாயத்தில் முன்னேற்றத்திலும் கலையும் மகத்தான தொரு பாத்திரம் வகிக்கிறது.

மனித சமுதாயத்தின், மனிதப்பண்பாட்டின் மகோன்னதமான ஆத்மீகவெளிப்பாட்டுக் கருவிகளில் ஒன்றாகத்திகழும் கலை; அதேவேளையில் புதிய பண்பாட்டையும், புதிய சமுதாயத்தையும் உருவாக்க மக்கள்கையில் வலுமிக்க ஆயுதமாகவும் விளங்குகிறது.

மனிதனது சிருஷ்டிகளான சகல பெளதீக, ஆத்மீக சாதனங்களையும் போலவே, அந்த சிருஷ்டிகளிலொன்றான கலையும் மனிதனது நல்வாழ்வுக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், ஆனந்தத்திற்குமான தாம் யுத்தத்தில் மனிதனுக்காகப் பயன்படவேண்டும்.

சமுதாயம் வீழ்ந்துபோடும்போது, பண்பாடு வீழ்ச்சியுறும் போது அதன் பிராகிரீயமான கலை தனித்து சிறப்புற்று நிற்க முடியாத கலையின் முன்னேற்றம் சமுதாயத்தின், மனிதனின் முன்னேற்றத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கிறது. கலைமுன்னேறவேண்டுமானால் சமுதாயம் முன்னேற வேண்டும். ஆகவே தான் உண்மைக் கலை மக்கள் சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கான போராட்டத்தில் மக்களோடு அணிவகுத்து முன்னடக்கிறது.

ஆனால் நம் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் கலை அதன் தேசிய, சமுதாயக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதாக இல்லை. உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் அது பின்னிற்கிறது. இலக்கியத் துறையில் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தோன்றியுள்ள புத்தணர்ச்சியும், புதிய விழிப்பும், புதிய பார்வையும் கலையைப் பொறுத்தமட்டில் நமது கலைஞர்களுக்கு மத்தியில் ஸ்தூலமாகத் தோன்றவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

இந்தக் குறையை நீக்கவும், கலைத்துறையில் வட்சிய றரசம் அறையவும், சுழத்துக் கலைக்கு சரியான தேசிய — ஜனாயக அர்த்தபாவத்தை ஊட்டவும், கலையினதும்

கலைஞர்களினதும் சமுதாயப் பாத்திரத்தை வரையறுத்து வழிநடத்தவும், நமது நாட்டின் தேசிய மரபில் தினைத்து, ஐநாயக உயிரோட்டம் பெற்ற புதிய மக்கள் கலையை உருவாக்கவும் இ. மு. எ. ச. முன்முயற்சியால் நமது சகோதர ஸ்தாபனமாக மக்கள் கலைப் பெருமன்றம் உதயமாகியுள்ளது.

இந்த ஸ்தாபனம் ஜனநாயகக் கருத்தோட்டமுள்ள சகல முற்போக்குக் கலைஞர்களையும், கலைஞர்களின் அமைப்புக்களையும் ஒன்று படுத்தி மக்கள்கலை வளர்க்கச் செயலாற்றும்.

கலையார்வம் மிக்க சகல கலைஞர்களையும், மக்கள் பணியையே தமது கலைப் பணியாகக் கொண்ட சகல உண்மைக் கலைஞர்களையும் இந்த ஸ்தாபனத்தில் சேருமாறு அறைகூவி அழைக்கிறோம்.

கலையின் வளர்ச்சியில் எழுத்தாளர்களுக்கும் மகத்தான பொறுப்புள்ளது. கலைக்கு புதிய, ஜனநாயக உள்ளடக்கம் அளிக்கும் கடமை எழுத்தாளனையே சாரும். கலைஞர்களுடன் நேரடியான உறவு கொள்ளுமாறும், கலைவளர்ச்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடுமாறும், புதிய சமுதாயப் பார்வையுள்ள நாடகங்களையும், இசை நாட்டியங்களையும், பாடல்களையும், இயற்றி கலை உலகுக்கு அர்ப்பாணிக்குமாறும் எழுத்தாளர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

கலைப்புலவர்

இ. மு. எ. ச. தலைமைக்குழு நிறைவேற்றிய தீர்மானம்:

“கலைப் புலவர் நவரத்தினம் காலமானது பெரும் நஸ்டமாகும் கலை, இலக்கியத்துறைகளில் நற்பணியாற்றிய அன்னாரது ஞாபகார்த்தத்திற்கு எமது வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறோம் அவரது குடும்பத்தினருக்கும், இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

முஹம்மது சமீம். B. A. (Hons)

இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலே சித்தலெப்பையின் பெயர் பொன்னேடுகளில் பொறிக்கப்பட்டதக்கது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வாழ்ந்த இவர் முஸ்லிம் சமுதாயம் வீறு பெற்று எழுச்சியுறுவதற்குக் காரணமாயிருந்தார். சித்தலெப்பையின் சேவையைப் பற்றி அறிவதற்கு முன்னர் அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் சூழ்நிலையையும் அன்று நடந்த போராட்டங்களையும், அறியவேண்டியது அவசியமாகிறது.

நிலமான்ய அரசியல் முறையில் ஊறித்திளைத்துப் போயிருந்த இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கை ஐரோப்பியரின் வருகையினால் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் அரசியல் அமைப்பு, அரசியற்சட்டங்கள், பொருளாதாரம், சமூக வாழ்வு, இவையெல்லாம் ஒப்பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறையின் அடிப்படையிலிருந்து எழுந்தவையே.

வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட ஐரோப்பியர் காலகதியில் ஏகாதிபத்தியவாதிகளாக மாறினர் அவர்களது எதேச்சாதிகாரம் உலகம் முழுவதும் தலை விரித்தாடத்தொடங்கியது. நிறுவேற்றுமையும் தலைதூக்க ஆரம்பித்தது. 'கறுப்பு மனிதனின் முன்னேற்றம் வெள்ளையனின் கடமை' என்ற போலித்தத்துவம் பேசி, அடக்கு முறை ஆட்சியைக்கைக்கொண்டனர்.

இவர்களது அதிகாரப் பிடியில் நலிந்து அவஸ்தைப்பட்ட நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்று. போர்த்துகீசர், ஓல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய இம் முன்று நாட்டவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக இலங்கையை ஆண்டனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி ஆரம்பமாகிறது. தனியரசு செலுத்திக்கொண்டிருந்த கண்டி இராஜதானியும் அவர்கள் கைவசம் வருகிறது. இலங்கை முழுவதையும் ஆளத்தொடங்கிய ஆங்கிலேயர் தங்கள் நாட்டின் நடை முறைகளை இலங்கை மக்களின் மேல் திணிக்கத் தொடங்கினர். இப்படித் திணிக்கப்பட்டவைகளில் தேசாதிபதியும், அவரது சட்ட நிருபண சபையும் ஒன்று.

கோல்புருக் பிரபுவின் திட்டத்தின்படி, இலங்கை அரசியல் நிர்வாகத்தில், தேசாதிபதிக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்காக ஒரு சபை நியமிக்கப்பட்டது. இந்தச் சபையில் இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகளான

சிங்களவருக்கும், தமிழர்களுக்கும் இரண்டு ஸ்தானங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. பொருளாதாரத் துறையிலும், சமூக வாழ்விலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன இலங்கையின் மலை நாடுகளெல்லாம், தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்களாக மாறின ஆயிரக்கணக்கான கூலியாட்கள் இத்தியானிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டனர். பிரபுத்துவ ஆட்சிமுறையின் அடிப்படையில் வாழ்ந்துவந்த மலை நாட்டுச் சிங்கள மக்கள் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டனர். தலைமுறை தலைமுறையாகச் சுதந்திரம் கொண்டாடி, கமத்தொழில் செய்து வந்த நிலம் பலவந்தமாக அபகரிக்கப்பட்டதை உணர்ந்தார்கள் இந்நாட்டின் செழிப்பான நிலங்களை, இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த முதலாளிகளுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தது, இலங்கையின் ஆங்கிலேய அரசாங்கம். ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக வாழ்ந்துவந்த இந்நாட்டு மக்கள் தங்கள் சொந்த நிலங்களிலிருந்து அகற்றப்பட்டனர். ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் சுரண்டல் கால்கையினால், இலங்கை மக்கள் வாடி, வதங்கி, மனஉறுதி இழந்து அடிமைகளைப் போல் வாழத் தலைப்பட்டனர். நானூறு வருடங்களாக ஐரோப்பியர்களின் எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்த்து சுதந்திரப் போர் புரிந்த கண்டிமக்கள், சுதந்திரம் இழந்து, உரிமையற்று மலைநாட்டின் வறண்ட பிரதேசங்களில் ஒதுங்கிவாழத் தொடங்கினர்.

இவர்கள் ஆதிக்கம் பொருளாதாரத் துறையோடு மாத்திரம் நிற்கவில்லை. அவர்களது ஆதிக்கவெறி சமுதாயத்தின் ஆணிவேராகிய மதத்தையும், கலாசாரத்தையும் பாதிக்கத்தொடங்கியது. ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறை ஆட்சியை இதுவரையில் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த இலங்கை மக்கள், தங்கள் வாழ்வின் அஸ்திவாரமாகிய மதநம்பிக்கையையே பாழ்படுத்த முயலும் ஆட்சியாளரை எதிர்க்கத்தயங்கவில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இங்கிலாந்தின் சாம்ராஜ்யம் உலக முழுவதும் வியாபித்திருந்தது. ஆங்கில ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் குரல் மேலேவந்திருந்த காலம் அது. இந்தச் காலகட்டத்திற்குள், இலங்கையின் பூர்வீகக்குடியாளான, பொத்த, இந்து, இஸ்லாமிய சமூகமங்கலின், தனித்தன்மையைக் காப்பாற்ற,

முன்று வீர புருஷர்கள் தோன்றினார்கள். அனகாரிக தர்மபாலாவும், ஆறுமுகநாவலரும் சித்திலெப்பையும் தங்கள் அயராத உழைப்பினால் தங்கள் சமூகங்களுக்குப் புத்துயிர் அளித்து புதுப்பானையில் இட்டுச் சென்றார்கள்.

ஆங்கில சாப்ராஜம் திற்குப் பணிபுரியும் ஊழியர்களைத் தான் உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்தோடு பௌத்த, இந்து, முஸ்லிம் குடிநலக்களுக்குப் பலவந்தமாகச் சிறிஸ்தவம் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. தங்கள் சமயத்தை யொத்த ஓர் ஐந்தாம்படையொன்றை நிறுவுவதும் ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அனகாரிகத்தில் முக்கிய கொள்கைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. இலங்கையர்களைக் சிறிஸ்தவர்களாகக் கொண்டு தங்கள் ஆட்சியை அவர்கள் சாதிக்கப்பட்டார்கள் என்ற நம்பனையில்லாத ஏகாதிபத்திய வாதிகள், தங்கள் சமயத்தை இலங்கை மக்களின் மீது திணிக்க முயன்றார்கள். பெரிய கல்வி ஸ்தாபனங்களை நிறுவித்து மிஷன்களின் கீழ் இலங்கை அரசாங்க ஆதரவும் இவர்களுக்குக் குடிநலக்களுக்குப் புத்த சமயத்தவரும், இந்து மதத்தவர்களும் தங்களுக்குக் கொண்டு வந்தாபனம் இல்லையே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இந்துக்களிடையே ஆறுமுகநாவலரும் பௌத்தர்களிடையே அனகாரிக தர்மபாலாவும் தோன்றியும் தங்கள் சமூகத்தைச் சீர் திருத்தப்பெரிதும் பாடுபட்டனர். ஆறுமுகநாவலரின் விடாமுயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில் 'இந்துக் கல்லூரியும்' அனகாரிக தர்மபாலா போன்றவர்களின் உழைப்பினால் கொழும்பில் ஆனந்தா கல்லூரியும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. இவ்விரு சமூகங்கள் முன்னேறுவதற்கு இக்கல்வி ஸ்தாபனங்கள் பெரிதும் உதவின. இவர்களுடைய ஆர்வம் சித்திலெப்பையைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

கல்விக்கே இருப்பிடமாக யமைந்த முஸ்லிம்கள் அறியாமையென்னும் இருளுக்குள் சேயே பதுங்கிக் கிடந்தனர். இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி நிலை மிகவும் மோசமாயிருந்தது. 'முஸ்லிம் நேசன்' என்ற தனது பத்திரிகையின் மூலம் முஸ்லிம்களின் இந்த பரிதாப நிலையை மாற்ற முயற்சித்தார் சித்திலெப்பை கல்விபிள் அவசியத்தையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் அடிக்கடி தன் பத்திரிகையில் எழுதினார். ஆங்கிலக் கல்விமீது ஒருவித வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர் முஸ்லிம்கள். 'ஆங்கிலம் காப்பின்களின் மொழி.' ஆகையால் அதைக் கற்பது ஹரூர் அகைக் கற்றுல் ஒரு மயின் 'காபிராகி விடுவான்' என்று விவாதித்தனர் சிலர். கல்வியறிவேயில்லாத பெரும் யான்மையான முஸ்லிம்களும் இதை நம்பினர். சமூகம் முன்னேற வேண்டுமானால் கல்விக்கே இடம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த காலத்தில்

பான்மை மாறவேண்டும் என்று அல்லும் பகலும் உழைத்தார் சித்திலெப்பை. முஸ்லிம்களின் இந்த மனப்பான்மையைத் தனது 'முஸ்லிம் நேசன்' என்ற பத்திரிகையின் மூலம் மாற்றினார். அவரது சலியாத உழைப்பினால் கொழும்பில் முஸ்லிம்களுக்கு 'ஸாஹிராக் கல்லூரி' ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது பிற்காலத்தில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வியின் இருதய பீடமாக அமைந்தது என்றால் மிகையாகாது.

ஐரூப் சித்திலெப்பை 1838-ம் ஆண்டில் கண்டிமா நகரில் பிறந்தார். அயருடைய மூதாதையர் அரபு நாட்டிலிருந்து வியாபாரம் காரணமாக இலங்கைக்குவந்து குடியேறியவர்களில் ஒருவர் காலக்கிரமத்தில் குடும்பம் கண்டியில் குடியேறியது.

கல்வியறிவு குறைந்த அந்தக் காலத்தில் அரபு, தமிழ், ஆங்கிலம், ஆகிய இம்மூன்று மொழிகளையும் நன்றாகப் பயின்று வழக்கறிஞரானார் சித்திலெப்பை வழக்கறிஞராயிருந்தாலும், பொதுசன சேவையில் ஈடுபட்டார்.

முஸ்லிம்களிடையே கல்வியறிவு பரவினாலொழிய அவர்கள் பிற சமூகத்தினரைப் போல் முன்னேற முடியாது என்பதையும் பிரசாரத்தின் மூலம்தான் தனது கொள்கைகளைப் பரப்ப முடியும் என்பதையும் உணர்ந்த அவர், ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். அதுதான் 'முஸ்லிம் நேசன்.' இதுவே இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதல் பத்திரிகை. இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதல் உரிமைக் குரல் என்றாலும் பொருந்தும்.

அன்றைய சட்டசபையின் ஊழல்களைத் தாக்கத் தயங்கவில்லை 'முஸ்லிம் நேசன்.' சட்டசபையில் முஸ்லிம்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாததைக் குறித்து ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தைக் கண்டித்தது 'முஸ்லிம் நேசன்'. சட்டசபையில் ஆங்கிலேயருக்கும் பறங்கியருக்கும் இடமிருந்தது. ஆனால் இரண்டு இலட்சம் முஸ்லிம்களுக்கு இந்தச் சபையில் இடம் இருக்கவில்லை. சிறுபான்மை மக்களாகிய முஸ்லிம்களுக்கு அரசாங்கம் இழைத்த அநீதியை எடுத்துக் காட்டினார் சித்திலெப்பை. அரசியல் துறையில் நடத்திய போராட்டம் வீண்போகவில்லை. இலங்கை முஸ்லிம்கள் அத்தனைபேரின் மனதிலும் குமுறிக் கொண்டிருந்த அமைதியின்மையையும், சுதந்திர தாகத்தையும், சித்திலெப்பையின் முஸ்லிம் நேசன் பிரதிபலித்தது. அரசாங்கமும் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கைக்கும் செவிசாய்த்தது. ஆகவே 1889 ம் ஆண்டில் சட்டசபையில் முதன் முதலாக ஒரு முஸ்லிம் பிரதிநிதி அங்கத்தவம் வகித்தார்.

இலக்கியத்தின் பணி

இலக்கியம் என்றால் என்ன?

அது வாழ்க்கையின் எதிரொலி. எழிலும், இனிமையும், கற்பனையும் நிறைந்த எதிரொலி.

இலக்கியத்தின் நோக்கம் என்ன?

இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலி என்று கூறும் போதே அதனுடைய நோக்கமும் தெளிவாய்த் தெரிந்து விடுகிறது. எனினும் சிறிது விளக்கமாகச் சொன்னால் சேன்றகால், நிகழ்கால் வாழ்க்கையைக் கலை மெகுருடனும், கற்பனைச் செறிவுடனும் சித்தரிப்பது, விமர்சிப்பது, வளமான வருங்காலத்தைச் சிருஷ்டிக்கத் தூண்டுவது, ஆசிய வறல்நீர்ச் செய்வதுதான் இலக்கியத்தின் நோக்கம்.

இலக்கியத்திற்கும் மொழிக்கும் உள்ள சம்பந்தம் என்ன?

வாழ்க்கையின் பரிணாம வளர்ச்சியின் விளைவால் உருவான சாதனம் மொழி. ?வறு முறையில் சொன்னால் வாழ்க்கையிலிருந்து பிறந்தது இலக்கியம். அதாவது இலக்கியத்தை உருவாக்கும் முதல் சாதனம், முக்கிய சாதனம் மொழி. ஆனால் இலக்கியச் சேர்மானங்களை மொழி உருவாக்குவதில்லை. அவற்றை அதாவது கருத்து, நிகழ்ச்சி, உணர்ச்சி ஆகியவற்றை உருவாக்கிக் கொடுக்கிறது. மொழி இவற்றை ஒன்று சேர்த்துக் கலை வடிவமாக்குகிறது. இலக்கிய உருவமாக்குகிறது. இதிலிருந்து மொழிக்கும் இலக்கியத்திற்கு முள்ள தொடர்பு தெளிவாகி விடுகிறது.

இலக்கியம் மொழியை வளம்ப்படுத்த வேண்டுமா? வாழ்க்கையை வளர்ப்படுத்த வேண்டுமா?

மூன்றாம் பக்க தொடர்ச்சி

இருபதாம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம்களிடையே தோன்றிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார் சித்திலெப்பை. ஆங்கில ஏகாதிபத்திய வாதிகளை எதிர்த்துத் தனது சமூகத்திற்கு உரிமை வாங்கிக் கொடுத்தார். வியாபாரத்தின் மட்டும் ஈடுபட்டிருந்த முஸ்லிம்களைக் கல்வியிலும் ஈடுபடச் செய்தார். வெறும் வணிகர்களாயும், ஏழைக் கமக்காரர்களாயும் இருந்த முஸ்லிம்கள் மத்தியில், கல்வியையே மூலதனமாகக் கொண்ட ஒரு மத்திய வகுப்பினர் தோன்றுவதற்கு காணமாயிருந்தவரும் சித்திலெப்பையே அடக்குமுறை ஆட்சியையும், பிற்போக்கு வாதிகளின் திட்டங்களையும் எதிர்த்து நின்று அன்றைய சமுதாயத்தின் முற்போக்கு சக்திகளை வழிநடத்திச் சென்றவர்களில் சித்திலெப் பையும் ஒருவர்.

மொழி வாழ்க்கையின் அம்சம்
இலக்கியம் வாழ்க்கை முழுவதையும் தழுவி நிற்பதால் அதன் முழு அம்சமாக இருக்கும். எனவே, அதனுடைய முதல் நோக்கம் வாழ்க்கையை வளம்படுத்துவதுதான். மொழியை வளம்படுத்துவது இலக்கியத்தின் இரண்டாவது நோக்கம். கருக்கத்தில் இலக்கியம் மனிதனுக்காக, அவனுடைய வாழ்க்கைக்காக அவன் பேசும் மொழிக்காக இருக்க வேண்டும். இந்த மூன்று அம்சங்களையும் ஒன்றுக் கொண்டு முரண்படாத வகையில் பூரணத்துவத்திற்கு அழைத்துச் செல்வது தான் இலக்கியத்தின் பணி.

இளங்கீரன்

இலக்கியமும் சித்தாந்தமும்

இலக்கிய அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச் சொல்வதில் சிறப்புக்களை மட்டும் எடுத்துச் சொல்வதுடன் நின்றுவிடுவது ஒருவகை குறைகளைச் சேர்த்துச் சொல்வது மற்றொரு வகை குறைகளை மட்டும் எடுத்துச் சொல்வது மூன்றாவது வகை. இந்த மூன்றில், முதலாவது பாராட்டாக நின்று விடுவது, மூன்றாவது கண்டனமாக மிஞ்சுவது. இரண்டும் விமர்சனம் அல்லது நிறைவு என்ற ஆராய்ச்சி எல்லைக்கு உட்படையே நின்று விடுபவை. நடுவகையான நிறை குறை இரண்டையும் எடுத்துக் காட்டும் ஒரு கருத்து ஒட்டப் போக்கே விமர்சனம் ஆகும். வெறும் கொடூரமும், கசப்பும் காட்டி இலக்கியத்தை வளர்த்து விட முடியாது இதுவரையுள்ள இலக்கிய சரித்திரம் அதை நிரூபித்திருக்கிறது. புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் அதுக்காக ஒரு அந்தஸ்து கொண்டு எந்த ஒரு இலக்கிய வடிவத்தின் ஸ்தானத்தையும் நிரந்தரமாகக் காப்பாற்றியோ, அழித்தோ கொடுத்ததில்லை.

ஒரு இலக்கிய உருவம் எதனால் நன்றாக இருக்கிறது. இல்லை என்று அந்த நூலில் அமைந்த குணம் குறைகளைக் கொண்டு விளக்கிப் பாற்ப்பதுதான் நல்லது—கெட்டது பிரிக்கவும் சிறப்பு சிறுமை அறியவும் ஏதுவாக இருக்கும். அதுமட்டுமல்ல, இலக்கியப் படைப்புக்கான இலக்கண, லட்சணமரபு மூன்று காலத்தையும் ஊடுருவிச் செல்லும் இழையோட்டமாக நீண்டு செல்வதையும் பார்க்க முடியும்.

கலைகளுக்கும் சித்தாந்தங்களுக்கும் உள்ள உறவுமறுக்க முடியாதது. அது எந்த அளவுக்கு இருக்கும் என்பதைப் பொறுத்துத்தான் வாதப்பிரதி வாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. கலை உருவங்களை ரஸித்து கோட்பாடு பற்றிய வித்தியாசங்களைப் போக்கிக் கொள்ளக் கூடும். கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கொண்டு கலை உருவத்தை விளக்கி ஆதாரம் காட்டி கலை உருவத்தின் மதிப்பை அறியச் செய்ய முடியும். கலைகள் பல்வேறு பட்ட சித்தாங்களுக்குக் களமாக அமைந்துள்ளன என்பது இன்று நாம் பார்க்கிற விஷயம். அதை நினைவிவிடுத்து ஒதுக்கி விட்டு நாம் ஒரு இலக்கிய நூலை அணுக முடியாது. ஆனால் அவ்விதம்பார்ப்பதில் சில எச்சரிக்கைகளை மனதில் கொள்ளவும் வேண்டும்.

கீ. க. செல்லப்பா

எழுத்தாளனின் சமுதாயத் தன்மை

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

பிரியா இரட்டையராக ஐக்கியப்படல் வேண்டும்.

எழுத்தாளன் மேக மண்டலத்தில் சஞ்சரிக்கும் அதித கற்பனைவாதியாகவோ, பூமியிலேயே கட்டுண்டு கிடக்கும் மொட்டையான யதார்த்தவாதியாகவோ இருக்கக்கூடாது. நல்லறங்களது அச்சுப் பாத்திரங்களைப் படைத்து நடமாடவிடும் 'பாவைக்கூத்து'ச் சூத்திரதாரியாகவும் இருக்கக்கூடாது. எழுத்தாளனின் மனோபாவனை சமுதாய வாழ்வில் வேரூன்றிச் செயல்படத் தயாராயிருக்கவேண்டும்.

தனிமனித உண்மை (Fact) வேறு. முழு யதார்த்தம், சத்தியம் (Truth) வேறு. எழுத்தாளன் வாழ்வை முழுமையாக அறிய முற்படல் வேண்டும். வாழ்வின் மாறுதல் விதிகளை அறியவேண்டும். சமுதாயத்தில் சில அம்சங்கள் தேர்வுற்று அழிவதையும் சில அம்சங்கள் வளர்வதையும் பற்றி விஞ்ஞானரீதியான அறிவைப் பெறவேண்டும். அப்போதுதான் எதிர்காலத்தைப்பற்றிய தெளிவுடன் லட்சிய ஒளி வீசும் மனோபாவணையைப் பெறமுடியும். அவன் தான் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதி.

உலகப் புகழ்பெற்ற நவீனங்களில் அதித கற்பனைவாதிகளால் எழுதப்பட்டவை உள்ளன. அந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மகத்தான தார்மிக லட்சியங்களால் உந்தப்பட்டார்கள். சிறகு கட்டிப் பறந்தார்கள். ஆனால் அவர்களது படைப்புக்களில் சரித்திர உண்மையின் சாரம் இடம்பெறவில்லை.

பிரசித்திபெற்ற யதார்த்தவாத நாவலாசிரியர்கள் மக்களின் துன்ப துயரங்களை, இன்மையால் வடிக்கும் கண்ணீரை, போரால் வடிக்கும் செந்நீரை, அச்சமும், அவலமும், சினமும், செருக்கும், பொறாமையும், பொல்லாங்கும் மக்களைப் படுத்தி வைக்கும் பாட்டைச் சித்தரித்துப் புகழ் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் எதிர்காலத்தைக் குறித்து நம்பிக்கை ஒளிவீசி மக்களைச் செயலுக்குத் தூண்டுவனவாக அவர்கள் இயற்றிய நாவல்கள் அமையவில்லை.

சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் சமுதாய உண்மையை அடிச்சரடாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதே பொழுதில், கம்பீரமான கனவை நன்வாக்குவதற்காக மகோன்னத மர்ன பணிபுரிய மக்களின் உள்ளத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்கிறது. தார்மிக இலட்சியமும், யதார்த்த உண்மையும் இவை

இலக்கியம் வாழ்வின் அழகை உணர்த்தும் நுண்கலை என்பர். அது உரிய இடங்களில் இயற்கையின் எழிலைச் சுவையுடன் சித்தரிப்பதுடன் கதைப்பொருளை விண்டு காட்டுவதிலும் பாத்திரங்களைப் படைத்துக் காட்டும் தன்மையிலும் தான் வெற்றிக்கு அடிகோல முடியும். மனிதப் பண்புகளே உயிர்ப்பாத்திரங்களின் மூலம் நம் உள்ளத்தைப் பிணிக்கின்றன. எனவேதான், பெருமைசால் நவீனங்கள் மனிதப் பண்புக்கு உரியனவாக உள்ளன. அன்னையின் பெயர் புனிதமானதென்றும், சகோதரப் பாசம் சிறப்பானதென்றும், சிநேகதர்மம் மனிதனுக்கு உயர்வு தருகிறதென்றும், தூய காதல் எழில்மிக்கதென்றும் நாம் அறிவோம். அவற்றுடன் நாட்டுப்புறமும், பொதுநலத் தொண்டும், விவேகத்தின்பாற்பட்ட வீரமும், சமாதான வேட்கையும், சர்வதேச சௌஜன்ய நாட்டமும் உன்னதமான மனிதப்பண்புகளாகத் திகழ்கின்றன.

கதை-மனிதாபிமானக் கண்கொண்டு மக்களது கஷ்டங்களைக் கண்டு கண்ணீர் வடிப்பதுடன், தீமைகளைக் கண்டு தார்மிகக் கண்டனம் செய்வதுடன் ஒடுங்கிவிடவில்லை. சமுதாய முன்னேற்றத்தைச் சாதிக்கும் வகையில் பாடுபடும் மக்களைத் திரட்டும் இலக்கியப் பிரகடனமாகவும் இது விளங்க வேண்டும். கெட்டதை அழிக்காமல் நல்லது நிலைகொள்ள முடியாது என்ற கருத்து கதையில் புதைந்து கிடக்க வேண்டும்.

புதுமை இலக்கியம்

பிரதி — சதம் -25
ஷருட சந்தா — ரூபா 3-00

உங்கள் சந்தாக்களை அனுப்புங்கள். உங்கள் இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்தா தாரர்களாகச் சேர்த்து உதவுங்கள்

பொறுப்பாசிரியர்,

புதுமை இலக்கியம்

26, சென்ற. அந்தோனி மாவத்தை, கொழும்பு-13.

அலெக்ஸாண்டர் பெயேவ்

“மனிதன்! இந்தவார்த்தையே எவ்வளவு கம்பீரமாக ஒலிக்கிறது” என்று கார்த்திகி கூறினார். அதை சோஷலிஸ்ட் இலக்கியம் நிதர்சனமாக்குகிறது.

சோஷலிஸ்ட் இலக்கியம் உண்மையான மனிதத்துவத்திற்கு ஜீவனை அளித்து அதன் உயரிய பண்புகளைப் பேணி வளர்க்கிறது. தேசபக்தியும், மக்களுக்குள் தோழமை உணர்வும் மனிதகுலத்தின் மகத்தான உணர்ச்சித் துடிப்புகள் என்றும் காதல் உணர்ச்சி தூய்மை நிறைந்து எழில் தழும்புவது என்றும், உண்மையான நட்பு தன்மை மற்றுது என்றும், ‘அன்னை’ என்ற சொல் புனிதமான தென்று உழைப்பதற்கும் படைப்பதற்கும் மனிதன் வாழ்க்கையைப் பெற்றிருக்கிறான் என்று சோஷலிஸ்ட் இலக்கியம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது.

பழைய மனிதத்துவம் (OLD HUMANISM) எவ்வளவு மகத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தாலும் கூட அதில் முக்கியமாக இரண்டு குறைகள் இருந்தன. ‘நன்மை’ வெற்றி நெருவதற்கு ‘தீமை’ அழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அது புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டது தவிரவும் இவ்வுலகில் மனிதனின் ஸ்தானத்தை அவனது கடவுள் தன்மை வாய்ந்த இயல்புகளின் படிதான் நிர்ணயித்தது. மனிதனை அவனது நடவடிக்கைகளிலிருந்து தனிமைப் படுத்தி மதிப்பிட்டது.

சமூகக் கொடுமைகளை முறியடித்து வெற்றி கண்டதால்தான் சோஷலிஸ்ட் மனிதத்துவம் சுரண்டலற்ற நாட்டில் வாழ்கிறது. மனிதன் உழைப்பாளியாக, சிருஷ்டிகர்த்தாவாக விளங்கவில்லை யென்றால் அவன் மனிதனையல்ல என்று கூறுகிறது சோஷலிஸ்ட் மனிதத்துவம். (SOCIALIST HUMANISM) சோஷலிஸ்ட் இலக்கியத்தின் முக்கியமான அம்சங்களிலே ஒன்று என்னவென்றால், அது ஒரு சாதாரண மனிதனைப் போர்வீரனாக, உழைப்பாளியாக, கறுசுறுப்புமிகுந்த பாத்திரமாக, புதிய கண்டுபிடிப்புகளின் கர்த்தாவாக இயற்கையையும், சமூகத்தையும் மாற்றியமைக்கும் நவயுகச் சிற்பியாகச் சித்தரிப்பதுதான்.

இந்த இலக்கியங்களில் நடமாடும் கதர் பாத்திரங்கள் இரத்தமும், சதையும் நிறைந்து ஜீவன் தழும்பும் பாத்திரங்களாக இருப்பதோடல்லாமல் எதிர்காலத்திற்காகவே எண்ணியும் வாழவும் செய்கிறார்கள். அவர்களது ஆக்க சக்திபடைத்த அன்றாட அலுவல்களில்

வங்களில் கூட வெள்ளத்துடன் அடித்துச் சல்லப்படும் விதியற்ற லாக இல்லாமல் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய சிந்தனையுடன் அதைத் தன் வசமாக்கும் கர்ம வீரர்களாகவே நமக்குக் காட்சியளிக்கிறார்கள்.

சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் (Socialist Realism) என்றால் என்ன?

வாழ்க்கையை அதன் வளர்ச்சி விதிகளின் படி சித்தரிக்கும் திறமை—அன்றாட வாழ்க்கையில் எதிர்காலத்தின் கரு இருப்பதை சத்தியக் கண்கொண்டு ஆராய்ந்துதெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் கூறும் திறன்—அதுவே சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் எனப்படும். சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம் பண்டைய இலக்கியத்திலே யதார்த்த வாதத்திற்கும் அந்த கற்பனா வாதத்திற்கும் (Romantism) இடையே நிகழும் முரண்பாட்டைக் கெல்லி எறிந்து விடுகிறது.

ப்ளாட் (மேடம்பவாரி எழுதியவர்) ஒரு யதார்த்தவாதி என்றாலும் அவருக்கு மனித குலத்தின் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றத்திலும் நம்பிக்கையில்லை ஆகவே அவரது நூல்களில் காணப்பெறும் யதார்த்தவாதம் மகத்தான லட்சியங்களின் ஒளியற்று, பூமியிலே அதிகம் புதைந்து கிடக்கிறது.

விக்தர் ஹியூகோ உள்ளதமான லட்சிய வாதங்களினால் உந்தப் பெற்று விண்ணிலே சிறகடித்துப் பறந்தார். ஆனால் அவரது வாதங்கள் பூமியிலே பதிந்திருக்கவில்லை. அவருடைய அந்த கற்பனாவாதம் மண்ணிலே முனைவிடவில்லை. வாழ்க்கையின் சரித்திர பூர்வமான உண்மையிலே வேர் உன்றவில்லை.

வாழ்க்கை வளர்ச்சியை உண்மையான அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிருப்பதால் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் புரட்சிகரமான அந்தக் கற்பனாவாதத்தை (Revolutionary) தன்னுள் கொண்டிருக்கிறது.

சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம் என்பது குருட்டுக் கோட்பாடல்ல. அது கலைஞனின் சுயபண்பையும் விதவிதமான கலா ரூபங்களையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் பெட்டகமாகும்.

உலகிலே உண்மையைவிடச் சக்தி வாய்ந்தது வேறு ஒன்றுமில்லை. உண்மை ஒன்றுதான் சுதந்திரஜோதியாய் விளங்குகிறது. எந்தக் கட்சியில் உண்மை இருக்கிறது என்று கண்டபிறகுதான் யாருக்கு சுதந்திரமிருக்கிறது என்பதை நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

கா. சிவத்தம்பி

‘எழுத்து’ எனும் பத்திரிகையின் தைமாத இதழில் அதன் ஆசிரியர் திரு. சி. க. செல்லப்பா இலக்கியத்தில் “இலக்கியப் புறம்பான அக்கறைகளை முன்வைத்துக் கொன்னக்கூடாது” என்றும், அதற்காகத்தான் போராட்டத்தில் இறங்கியிருப்பதாகவும் கூறியுள்ளார்.

‘கலைச்செல்வி’ என்னும் சஞ்சிகையில் திரு. க. கைலாசபதி எழுதிய ‘பொருள்மரபும் விமர்சனக்குரல்களும்’ என்னும் கட்டுரையில் காணப்படும் அடிப்படைக் கருத்தையும், அக்கருத்திற்கு உதாரணங்கொடுத்து விளக்குவதுபோன்று அமைந்திருக்கும் திரு. தி. க. சிவசங்கரனது ‘இப்படியே கருத்து’ என்னும் கட்டுரையையும் கருத்துக்கொண்டு அவ்வகையான கருத்துக்கள் இலக்கியத்தில் இடம் பெறக்கூடாது என வாதிட்டிருக்கிறார்.

மணிக்கொடிகாலத்திற்குப் பின்னர் முதல் தடவையாக இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரையும் பணியும் பற்றிய ‘கொள்கைப் போராட்டம்’ ஒன்றினைத் திரு. செல்லப்பா தொடங்கி வைத்துள்ளார். தாம் நம்புவது சரியானதே என்ற அவர் மனத்தின்மையே நாம் பெரிதும் போற்றுகின்றோம். இலங்கையில் உள்ள சில ‘விமர்சகரே போன்ற விழலுகள்’ போலல்லாது ஒளிப்பு மறைப்பின் தீக் தனது கொள்கைக்காகப் போராட முன் வந்துள்ளார் திரு. சி. க. செல்லப்பா. இவரது கருத்தையே கொண்டுள்ள அவர் கட்டு இவரது துணியும் தோன்றுமாறு இறை வணைப் பிரார்த்திப்போமாக!

திரு. செல்லப்பாவினது கருத்தினை ஆராய முன்னர் அவர்தம் கட்டுரையில் எவற்றைச் சொல்ல முயன்றிருக்கின்றார் என்பதைத்திட்ட வட்டமாக அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியம்.

இன்றைய சிவரது விமர்சனப் போக்கினைக் குறிப்பதற்குத் திரு. கைலாசபதி கையாளும் சொற்றொடரான ‘ரகிகவிமர்சனம்’ என்பதை இகழ்ச்சி நிலையில் வைத்துப் பார்க்கக் கூடாது என்றும், இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான விஷயங்களை இலக்கியத்துட் கொண்டு வரக் கூடாது என்றும் ஆரம்பிக்கும் திரு. செல்லப்பா அவர்கள், அடுத்துச் சிதம்பர சுப்பிரமணியத்தின் இலக்கியக் கொள்கையையும், மறுமலர்ச்சிக் குமரவினாரையும் குறைத்துப் பேசும் திரு. சி. க.

சிவசங்கரனை வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார் திரு. தி. க. சிவசங்கரன் முன்னர் எழுதிய வற்றைக் கொண்டு அவரது இக்கருத்து எவ்வாறு பிழையானது என்று காட்ட முனைகின்றார்.

அடுத்து, வ. வே. சு. ஐயரின் விமர்சனக் கருத்தைக் கைலாசபதி தவறாக விளங்கிக் கொண்டு விட்டார் என்று சொல்கிறார். ஐயரின் கருத்தை இக்கால விமர்சகர்கள் தவறாக விளங்கிக் கொண்டு விட்டார்கள் என்று சொன்னகைலாசபதியே ஐயரைத் தவறாக விளங்கிக் கொண்டு விட்டாரென்று சொல்லும் திரு. செல்லப்பா, ஐயரின் “உண்மையான கருத்தினை” எடுத்துக் கூறவில்லை. திரு. தி. க. சிவசங்கரனது கருத்தை எதிர்க்கும்பொழுது ஆதாரங்கள் காட்டித் தர்க்கிக்கும் இவர், ஐயரைக் கைலாசபதி எவ்வாறு தவறாக விளங்கிக்கொண்டார் என்பதை நிரூபிப்பதற்கு, கைலாசபதி கூறுவதற்கு எதிராக ஐயர் சொல்லியுள்ளவற்றைக் காட்டியிருத்தல் வேண்டும். அதைவிட்டு, வெறுமனே ‘ஐயர் கருத்தைக் கைலாசபதி சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததால்தான் திசை மாறின அபிப்பிராயத்தைச் சொல்கின்றார்’ எனக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு இவர் சொல்லும்பொழுது திரு. வ. வே. சு. ஐயர் சொல்லியுள்ளவை இவரது கருத்தை ஆதரிக்கிற தென்றே, அல்லது ஐயர் அவர்கள் தமீழ் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிச் சொன்னவற்றைத் திரு. செல்லப்பா ஆதரிக்கின்றாரென்றே கொள்ளுதல் ஆகாது. “ஐயரின் ரசனை பூரணமானது என்று முடிவுகூட்டிவிட முடியாது” என்றும் “ஐயர் கோடிகாட்டியவர், அவ்வளவுதான் பின் வருபவர் மேலே மேலே சேர்க்கக் கூடும். இலக்கியத்துறை இதுக்கு இடம் கொடுப்பது” என்றும் சொல்கின்றார்.

தொடர்ந்து இலக்கியத்தில் வடிவம் முக்கியமெனச் சொன்னாலும் பொருளுக்கும் தாம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகச் சொல்லித்தமது அக்கருத்தினை உவமை மூலம் விளங்கப் படுத்தியுள்ளார். இலக்கியத்தை முகத்திற்கும், வடிவத்திற்குக் கன்னையும், முக்குகாத்திற்குப் பொருளையும் உவமிக்கின்றார். இலக்கியத்தில் பொருளுக்குரிய இடத்தினை நோடியாகச் சொல்லாத அவர் முகத்திற்குக் கண்ணோல, இலக்கியத்திற்கு வடிவம் அமைகின்றது என்று உவமையால் விளங்க வைக்கின்றார்! இது அவர் பொருளுக்குக் கொடுக்கும் இடத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

முடிவில், இலக்கிய விமர்சனத்தின் பணியும் பண்பும் பற்றியும், இலக்கியத்தில் பொருளுக்கும் வடிவத்திற்குமுள்ள தொடர்பு பற்றியும் தமது கருத்தினைத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

“பொருள் இவ்வாறும் வெறுமையில் இலக்கியப் படைப்பு உருவாகவே முடியாது. இலக்கியம் மட்டுமென்ன, எந்தத் துறையிலுமேதான். ஆனால் பொருளுக்கூரிய இடம் துறைக்குத் துறை அந்தஸ்து வித்தியாசம் உண்டு. விஞ்ஞானம், தத்துவம் இவைகளில் முழு அளவுக்கு, கலையில் குறைந்த அளவுக்கு, அதுவும் சங்கீதத்தில் குறைந்த பட்ச அளவுக்கு, இலக்கியத்தில் ஒரு அளவுக்கு, ஏனென்றால் அங்கே அறிவுரீதியாகக் கொள்ளப்படும் பொருள்மட்டுமின்றி உணர்ச்சி ரீதியாகக் கொள்ளப்படும் எழுச்சிகளை எழுப்ப ஏதுவாக உள்ள பல்வேறு சாதனங்கள் கலக்கின்றன. இவை தமக்கு உரிய தனித் தனி இயல்புகளை இயைவிக்கின்றன. இந்த இயைவரால் உருவாகிற கோவைதான் இலக்கியம்.

இலக்கியம் பற்றி ரசிக விமர்சனம்தான் இருக்கமுடியும். அது முதன்மையாக அழகியல் அடிப்படையில்தான் இயங்க முடியும்.

எனவே பிரச்சனைக்குரிய விஷயங்களாக இருப்பவை இரண்டு. முதலாவது இலக்கியத்தில் பொருளுக்கான இடம், இரண்டாவது ‘ரசிகவிமர்சனம் எனும் சொற்றொடர் பற்றியது. இவற்றுள் ‘ரசிக விமர்சனம்’ பற்றிய பிரச்சனை இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிய பல முக்கிய பிரச்சனைகளைக் கிளப்பி விடுவதால் முதலில் அதனை ஆராய்வோம்.

திரு. க. கைலாசபதி தனது கட்டுரையில் “இலக்கியத்திலே அமைப்பு அல்லது வடிவமே அடிப்படையானது என்று தலை தடுமாறும் இரசிக விமர்சகர்” என்றும் “எதையும் இலக்கியத்தில் கூறலாம், அது எப்படிக்கூறுகிறது என்பதே முக்கியம் என்று அழகியல் பேசும் ரசிக விமர்சகர்கள்” என்றும், “மேடைப் பேச்சைப்போல ரசிக விமர்சனம்” என்றும் கூறுவதன் மூலம், தான் ரசிக விமர்சனமெனக் கருதுவதை ஓரளவு விளக்கியுள்ளார். அதனைத் திரு. செல்லப்பாவும் உணர்ந்துள்ளார் என்பது தெரிகிறது. இலக்கிய ரசனை என்று சொல்லப்பொழுது ரசனை எனும் சொல் பெறும் கருத்திற்கும், ரசனை விமர்சனம் என்று சொல்லும்பொழுது ‘ரசனை’ எனும் சொல்பெறும் கருத்திற்கும் வித்தியாச முண்டென்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வர். ‘ரசிக விமர்சனம்’ எனத் திரு. செல்லப்பா அவர்கள் குறிப்பிடுவது, விமர்சனத்தின் மூலம் இலக்கியம் நன்கு சுவைக்கப்படுவதையே என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

இப்பிரச்சனை, இலக்கிய விமர்சனத்தின் நோக்கம் பற்றிய பல கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. திரு. சி. சு. செல்லப்பா அவர்கள் “அழகியல் அடிப்படையிலான ரசனையே” இலக்கிய விமர்சனத்தின் நோக்கமெனக் கருதுகின்றார் என்பது திட்டவாட்டமாகத் தெரிகின்றது.

திரு. செல்லப்பாவின் கருத்தினை அவர் சொற்கொண்டே எடுத்துக்கொள்வோம். “கலையில் ஒரு பிரிவு இலக்கியம், முதன்மையாக ஒரு ரசனைக்குரிய துறையல்லாமல் வேறு ஏதுக்கு உரியதாயிருக்கும் என்று நிதானிக்க முடியவில்லை” என்பது அவர் கொள்கை. ரசனைக்குரியதென்பதும் சுவைத்தனுவிபத்தற்குரியதெனக் கருதப் பெறும். எனவே திரு. சி. சு. செல்லப்பா அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியமென்பது சுவைத்து அனுவ விப்பதற்கே என்பது நன்கு தெரிகின்றது. இவ்வாறான ஒரு நோக்குச் சரியானதா என்பதைப் பிரபல ஆங்கில விமர்சகர் கண்ட கொண்டு பார்ப்போம்.

சிறந்த முறையில் வாசிப்பதனால் ஏற்படும் இன்பத்திற்காகவே ஒரு கவிதையை வாசிப்பதென்பது, கவிதையைச் சரிவர அறியும் ஓர் முறைமையாகவே இருக்காது என ஐ. ஏ. றிச்சாட்ஸ் அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

To read a poem for the sake of pleasure which will ensue if it is successfully read, is to approach it in an inadequate attitude. Obviously it is the poem in which we should be interested not in a by-product of having managed successfully to read it. - (principle of literary criticism page -96, 1950)

கவிதையிலேயே முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமே யல்லாது கவிதையை நன்கு வாசித்ததனால் ஏற்பட்ட ஓர் உப உணர்வை முக்கியமாகக் கருதக் கூடாது என்றும் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். அதாவது கவிதையை வாசிப்பதனால் ஏற்படும் உணர்வு திலையை முக்கியமாகக் கருதுவதனால் கவிதையை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியாதென்று அவர் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துள்ளார். மேலும் கவிதையை வாசிப்பதால் ஏற்படும் உணர்வு, அல்லது அனுபவம், கவிதைப் பொருளிலிருந்து வேறுபட்டதாக அமைந்து விடக்கூடாதென்று, அவ்வாறு ஏற்படுமே யானால் அது பூரண மடையாத குறுகிய சமநிலையற்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தி விடுமென்றும் கூறியுள்ளார். திரு. ஐ. ஏ. றிச்சாட்ஸ்.

The separation of poetic experience from its place in life and its ulterior works, involves a definite lopsidedness narrowness and incompleteness in those who preach it sincerely.

கவிதையால் தோன்றும் அனுபவத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு, அவ்வனுபவம் தோன்றுதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும் அது எவ்வாறு தோன்றுகின்ற தென்பதையும், ஏன் தோன்றுகின்ற தென்பதையும் கவனியாது விட்டால் விமர்சனம் முழுமையடையாது. அவ்வாறு அடிப்படை விஷயங்களை ஆராயாத விமர்சனர்களை பட்டுப் புடவையின் தூசித்தட்டும் விமர்சகர் என்று அழைப்பர். *rushness of nobles' cloths* அவ்வாறு அடிப்படை விஷயங்களைப் பற்றி ஆராய்கின்ற பொழுது இலக்கியத்துடன் நேரடித் தொடர்பு கொள்ளாதவை போன்றிருக்கும் இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான விஷயங்களும் விமர்சனத்துள் வரும். அதைத் தவிர்க்க முடியாது. தவிர்த்தால் இலக்கியத்தையும் இலக்கிய ஆசிரியன் ஏன் அவ்வாறு எழுதியுள்ளான் என்பதையும் அறிய முடியாது போய் விடும்.

Literature becomes an enormous factor in sustaining or in altering the practical world in which we live. To touch literature is indubitably to touch the scheme of values which upholds society upon its course - HENRY - W - WELLS - THE REALM OF LITERATURE.

நாம் வாழும் நடைமுறை உலகினையே மாற்றியமைக்கக் கூடியதாக இலக்கியம் இருக்குமானால் வாழ்க்கை பற்றிய அடிப்படை உண்மைகள் இலக்கிய விமர்சனத்தில் இடம் பெறுவதை நாம் எவ்வாறு இலக்கியத்திற்குப் புறம்பானதாகக் கொள்ளலாம்? வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்வதற்கு இலக்கியம் உதவுகின்றது. இலக்கியத்தை அறிய விமர்சனம் உதவுகின்றது என்பது ஜேம்ஸ் ரீஸ்ல் என்பாரது கொள்கை.

Literature helps us to understand life and criticism helps us to understand literature - JAMES REEVES - THE CRITICAL SENSE.

இக்கருத்தினைச் சற்றுத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் ஹேபேட் ரீட் கூறியுள்ளார். கலை யாக்கம் எவ்வாறு தோன்றுகின்ற தென்பதைக் கலைஞனது உளஅமைப்பிலும் சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பிலும் காண முனைவதே அடிப்படை இலக்கிய விமர்சனமாகும் என்று அவர் கூறியுள்ளார்.

Only basic literary criticism is that which traces the origin of the work of art in the psychology of the individual and in the economic structure of the society - H Read.

எனவே இலக்கியம்பற்றி ஆராய்கின்றபொழுது இலக்கியத்துடன் நேரடிசம்பந்தப்பட்டாத வாழ்க்கை பற்றிய அடிப்படை உண்மைகள் இடம் பெறுகின்றன என்பது தெரிகின்றது. நேரடியாகவல்லாத மறைமுகமாகச் சம்பந்தப் பட்டிருப்பவற்றை உணராதது

லேயே திரு. சி. க. செல்லப்பா அவர்கள் அவ்வாறு முக்கியமான அடிப்படை விஷயங்களின் தொடர்பினை அறியாது, அவற்றை "இலக்கியப் புறம்பான அக்கறைகள்" என்று ஒதுக்கித் தள்ளினார் என்பது தெரிகின்றது. ஒரு கவிதையினை எடுத்து ஒவ்வொரு சொற்களாக ஆராய்ந்து அதை ஆசிரியரது உணர்வுடன் தொடர்புபடுத்திக் கவிதைக்குள் 'உள்நின்று' விமர்சனம் செய்த லீவிஸ் அவர்கள் கூட உண்மையான இலக்கிய ஆர்வமென்பது மனிதனைப் பற்றியும், சமூகத்தைப் பற்றியும் நாகரிகத்தைப் பற்றியும் கொள்ளும் ஆர்வமென்றும் அதன் எல்லையை வரையறுக்க முடியாதென்றும் சொல்கிறார்.

To insist that literary criticism is or should be a specific discipline of intelligence is not to suggest that a serious interest in literature can confine itself to the local analysis associated with "Practical criticism" - to the scrutiny of the "words of the page" in their minute relations, their effection imagery and so on: a real literary interest is an interest in man society and civilisation and its boundaries cannot be drawn - F.R. Leavis. *Scrutiny* xlii, i 79 -- quoted in "the modern age."

எனவே இலக்கியத்தின் கருப்பொருளான வாழ்வையும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் ஆதாரகருதியாகக் கொண்டு இலக்கியத்தையும், இலக்கிய கருத்தாக்களையும் மதிப்பிடுதல் "இலக்கியப் புறம்பான விஷயமாகாது" என்பது நன்கு தெளிவாகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் இன்றிருக்கும் விமர்சன முறையைப் பற்றி எழுதும்பொழுது, திரு. க. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் "காலஷேப விமர்சனம்" என்னும் தொடரினை "விறந்து" பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஒரு விமர்சனக் கட்டுரையில் பாவித்துள்ளமையையும் நாம் மறந்து விடுதல் கூடாது. சமுதாயக் கண் கொண்டு இலக்கியத்தைப் பார்க்காத திரு. க. நா. சுப்பிரமணியமே தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் விமர்சனமுறைமையைக் கண்டித்திருக்கிறார். எனவே சமீப காலத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சன வரலாற்றை அறிந்தவர் கட்டுக் கைலாசபதியின் இச் சொற்பிரயோகம் எந்த முறையிலும் ஆச்சரியத்தினைத் தராது. விமர்சனத்துறையில் காணப்படும் குறைகள் பற்றிய முறைப்பாட்டு வளர்ச்சியாகவே இதனை நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

"கலையில் ஒரு பிரிவான இலக்கியம் முதன்மையாக ஒரு ரசனைக்கு உரிய துறையாக இல்லாமல் வேறு எதுக்கு உரியதாக இருக்கும் என்று எம்மால் நிதானிக்கமுடியவில்லை" என்று சொல்வதன் மூலம் இலக்கியம் ரசனைக்குரியதே, வேறென்றுக்கும்ல்ல என்று திரு. செல்லப்பா கூறியிருார். 'கலை சமீகர்களவே' என்ற சொல்லைவிடக் கூட

இலக்கியம் ரசனைக்காகவே என்று இவ்வாறு துணிந்து கூறமாட்டார்கள் என்பது துணிபு. ரசனை என்பது பற்றி திரு. செல்லப்பாவின் கருத்து என்னவென்று மக்குக் கட்டுரையில் தெரியவில்லை. என்றாலும் அகராதி தரும் கருத்திற்கு எதிரான கருத்துடையதாக இருக்க முடியாது என்பது மாத்திரம் திண்ணம். இரசனை என்னும் சொல்லிற்கு "சுவைபார்த்தனுபவித்தல்" என்றும், "சுவை" என்றும் "இரசித்தல்" என்பதற்கு "ருசியை அனுபவித்தல்", "இனித்தல்" என்றும் கருத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. திரு. செல்லப்பா அவர்களே "இலக்கியம் பற்றி ரசிக விமர்சனம் தான் இருக்கமுடியும்" என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லுகிறார். அப்படியானால் இலக்கிய சுவை நிகழும் எவ்வாறு சுவைப்பதென்று தீர்மானிப்பதேயாகும். நாம் முன்னர் பார்த்த விமர்சன நோக்கங்கள் எதுவுமே இக்கருத்தினை ஆதரிக்காது என்பது நன்கு தெரிகின்றது. ஆதீகவாதிகள் கூட இலக்கியம் என்பது உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி உயர்ந்த நிலைக்கு ஆற்றுப்படுத்துவது என்பர். இலக்கியம் சுவைக்க எனச் சொல்பவர்கள் "பொவீரியன்ஸ்" (BOHEMIANS) எனப்படும் உணர்ச்சிக் கட்டற்றவர்களேயாகும். திரு. சிதம்பர சுப்பிரமணியம் கூட இக்கருத்தினை ஒத்துகொள்ளமாட்டார். வெறு கிளம்பவேண்டுமே என்பதற்காகக் குடித்தல் போன்று சுவைத்தற்காக இலக்கியம் என்றும் நிற்காது. சுவைப்பதனால் ஏற்படும் பயன்யாது? சுவைக்கும் அந்தப்பண்புகள் எவ்வாறு தோன்றின? அதனை ஆசிரியர் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பன போன்ற கேள்விகள் கூட ரசிகவிமர்சனத்தில் இடம் பெறுது.

ரசிக விமர்சனம்தான் இலக்கியத்திற்குரியது என்றால், இலக்கியத்தால் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கட்கு நாம் எவ்வாறு நியாய அமைதி கூறுவது? அன்றாட வாழ்க்கையைக் கட்டுப் படுத்தும் மத இலக்கியங்கள், சமூகப்புரட்சியைத் தூண்டிவிட்ட இலக்கியங்கள், இயக்கங்களைக் கட்டி வளர்த்த இலக்கியங்கள் போன்ற இலக்கியங்கள் இக்கண்ணோட்டத்தில் பெறும் இடம் யாது? இலக்கியத்தில் உள்ள சுவைதான் இதற்கெல்லாம் காரணமா? அல்லது சுவைபடச் சொல்லப்பட்ட பொருள் காரணமா? பொருள்தான் என்பதைத் திரு. செல்லப்பா மறுக்க மாட்டார். எனவே, சுவை என்பது உத்தியே தவிர முக்கிய விஷயமல்ல என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே சுவையறி விமர்சனம் என்பது கயிற்றை விட்டு வாலிப்பிடித்த கதையா? வல்லவா ஆகிவிடுகின்றது. சுவையாகச் சொல்லப்படும் பொருளை விட்டு விட்டுச் சுவையையே முக்கியமாகக் கொண்டால் இலக்கியத்தை விளங்கிக் கொள்ள

எழுத்தாளர்களுக்கு

இ. மு. எ. சங்கம் நடத்தவிருக்கும் அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு வெகுசிக்கிரத்தில் கொழும்பில் நடைபெறும். திகதி விரைவில் அறிவிக்கப்படும்.

மகாநாட்டில் சமர்ப்பிப்பதற்கான தீர்மானங்களை பல எழுத்தாள நண்பர்கள் ஏற்கனவே அனுப்பியுள்ளார்கள். தமது தீர்மானங்களைச் சமர்ப்பிக்க விரும்பும் நண்பர்கள் தயவு செய்து அவற்றை ஏப்ரல் 10ந் திகதிக்கு முன்னதாக அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

மகாநாட்டில் பிரதிநிதிகளாக கலந்து கொள்ள விரும்புவவர்கள் முன்கூட்டியே எழுதித் தெரிவிக்குமாறும் வேண்டுகிறோம்.

அடுத்த "புதுமை இலக்கிய" இதழ் மகாநாட்டு தயாரிப்பு இதழாக வெளிவரும்.

இ. மு. எ. ச.

முடியுமா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தலவசியம்.

மேலும் தொடர்ந்து 'அது (ரசிகவிமர்சனம்) அழகியல் அடிப்படையில் தான் இயக்க முடியும், என்று சொல்கின்றார். ஆங்கிலத்தில் Aesthetics எனக் கூறப்படுவதையே அழகியல் என இவர் கொள்கிறார் என்று நம்புகிறோம். தமிழ் இலக்கிய விமர்சனங்களில் அடிக்கடி குறிக்கப்படும் 'கலையரசமே' இது. முருகுணர்ச்சி அல்லது அழகியல் எனப்படும் இதனை எடுத்துக் கொள்ளப்படும் இலக்கிய ஆக்கத்திற்குப் புறம்பான ஒன்றாகக் கொள்ளக்கூடாது என்பதை மாத்திரம் மனத்திருத்தல் அவசியம்.

we wish to stress very strongly that the aesthetic value of a poem does not lie as is sometimes implied in the separate parts which make up the poem, in the bowel and consonant music, for instance, or in the use of figures of speech; nor does it lie in the attractive subject matter; nor again - any more than style - in some "NAMELESS GRACE" which exudes from the poem like an odour, it is not an extra something, like the icing on a cake, to cure the reader, to think about the writer's thoughts and to feel his feelings

The aesthetic value of the poem is the worth of the whole thing when experienced responded to as completely as possible by the reader; the aesthetic pleasure is the pleasure of experiencing the poem as a whole, of responding to it as completely as possible (ALEC KING AND MARTIN KETLEY IN THE CONTROL OF LANGUAGE)

இனி, இலக்கியமும் பொருளும் பற்றி திரு. செல்லப்பா கூறியுள்ளதை எடுத்துக் கொள்வோம். பொருள் என்பதற்கு உள்ளடக்கம் (content) எனும் கருத்தை எடுத்துக் கொண்டாரா அல்லது உணர்த்தப்படும் பொருள் (meaning) என்னும் கருத்தை எடுத்துக் கொண்டாரா என்பது ஐயத்திற்குரியதாகவே தோன்றுகின்றது. விஞ்ஞானம், தத்துவம், கலை என்று தனித்தனியே பேசுகிறபொழுது உணர்த்தப் பெறும் பொருளையே முக்கியமாகக் கருதுகின்றார் என்று தோன்றுகின்றது. ஆனால் இலக்கியம் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது 'இலக்கியத்தில் ஓர் அளவுக்கு. ஏனென்றால் அங்கே அறிவு ரீதியாகக் கொள்ளப்படும் எழுச்சி நிலைகளை எழுப்ப ஏதுவாக உள்ள பல்வேறு சாதனங்கள் கலக்கின்றன' என்று சொல்கிறார். அப்படியானால் 'எழுச்சி நிலைகளை எழுப்ப ஏதுவாக உள்ள பல்வேறு சாதனங்களுக்குப் பொருள் இல்வையா? ஓர் அளவுக்குத்தான் பொருள் உண்டு என்றால் எந்த அளவுக்கு உண்டு? எந்த அளவுக்கு இல்லை? இலக்கியத்தில் பொருளுக்குரிய இடம் பற்றி நடக்கும் விவாதத்தில், தமது முடிவுரையைத் தொகுத்துக் கூறும் பொழுது, ஓர் 'அளவுக்குப்' பொருள் இருக்கவேண்டுமென்பது பற்றித் தீர்க்கமான கருத்து இல்லாமலே முடிவுரை சொல்வதா? இவ்வாறான பல கேள்விகள் எழுகின்றன. ஆனால் கைலாசபதி 'பொருள் மரபும் விமரிசனைக் குரல்களும்' என்ற கட்டுரையில் பொருள் என்னும் சொல் வால் உள்ளடக்கத்தையே (content) கருதியிருக்கிறார் என்பது உள்ளங்கை நெல்விக்கனி. திரு. செல்லப்பாவும் இதனை நன்கு விளங்கியுள்ளார் என்பது 'முகத்தில் கண்கள் முக்கியம் என்றால் மூக்கு காது இன்றியமையாதது என்று ஆகும் - என்று ஒருவர் முடிவு கட்டிவிட்டால்' எனும் வாக்கியத்தின் மூலம் தெரிய வருகின்றது. இன்னும் முன்னர் வடிவம் (form) பற்றிய பிரச்சனை தோன்றி யுள்ளதனாலும் உருவமும் உள்ளடக்கமும் (form and content) அதிகாரப்பட்டு நிற்கும் பிரச்சனையாகும். இலக்கியத்தில் உருவம் வேறு உள்ளடக்கம் வேறு எனக்கொள்ளுதல் தவறான ஒரு கொள்கையாகும். உள்ளடக்கமே உருவத்தைத் தீர்மானிக்கின்றதென்றும் உருவம் உள்ளடக்கத்திற்கு ஓர் அமைப்பினைக் கொடுக்கிறதென்றும், உண்மையில் ஆராயுமிடத்து உள்ளடக்கத்தையே முதலில் ஆராயவேண்டுமென்றாலும், இரண்டையுமே ஒரே சமயத்தில் தீர்மானித்தல் அவசியம் என்றும் ஜேம்ஸ் ஹீவ்ஸ் கூறுகிறார்.

Content determines form and form modifies content. Although it is usually easier and more logical to examine content first and then form, we must keep both in mind simultaneously - (James Reeves-)

இவற்றில் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிப்பின் ஆக்கம் சிறக்காது. உருவத்திற்கும் உள்ளடக்கத்திற்குமுள்ள தொடர்பு பற்றியும், தமிழ் இலக்கியத்தில் அது எவ்வாறு காணப்படுகின்றது என்பது பற்றியும் 'குழந்தை ஒரு தெய்வம்' எனும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில் விவாகமாகக் குறித்துள்ளேன்.

'இலக்கியத்தில், ஒவ்வொரு காலப்பிரிவினாலும், அவ்வக்கால இலக்கியகாரர் சொல்ல விரும்புவதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்ற 'சொல்லுகிற முறைமை' தான் உருவம் என்பதாகும். 'சொல்லுகின்ற முறைமை' என்பது சால்லப்படுவதைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப் படவேண்டுவது என்பதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வர். சொல்லப்படுவது மாறுகின்றபொழுது, சொல்லுகின்ற முறைமையும் மாறவேண்டுவது அவசியமாகின்றது. அப்படி அது மாறாமலிருக்குமானால், சொல்ல விரும்புவது முழுவதையும் சொல்லிவிட முடியாதுமே போய்விடலாம்; அல்லது சொல்ல விரும்புவதைத் தெளிவுறச் சொல்லிவிட முடியாதுமே போய்விடலாம். (குழந்தை ஒரு தெய்வம்: முன்னுரை)

எனவே இலக்கியத்திலுள்ள பொருளையும் வடிவத்தையும் பிரித்துத் தனித்தனி அம்சங்களாகப் பார்த்துள்ளமை விமர்சன மரபிற்குப் பொருந்தாது என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது.

தண்டியலங்காரம் பன்னிருபாட்டியல் போன்ற இலக்கண நூல்களில், காப்பியம், உலா, ஆற்றுப்படை போன்ற இலக்கிய உருவங்கள் (form) பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்றனவே யென்று எவராவது சொன்னால், அப்பிரபந்த முறையில் சொல்லப்படவேண்டிய பொருள் (content) பற்றியே அவ்விவக்கணங்கள் கூறுகின்றன என்பதையும், குறிப்பிட்ட அப்பொருள் (content) இல்லையேல் அவ்வுருவம் (form) பூர்த்தியடையாது என்பதே அதன் கருத்து என்பதையும் அறிவார்களாக.

இலக்கியத்தில் பொருளுக்கு இடமுண்டு என்று திரு. சி. சு. செல்லப்பா அவர்களும் ஒத்துக் கொள்கின்றார். ஆனால் அது 'ஒரு அளவுக்கு' மாத்திரமே என்றார். எந்த அளவுக்கு? அதற்குப் பதில் தரப்படவில்லை. உருவம் ஒரு அளவுக்கு, பொருளும் ஒரு அளவுக்கு என்ற முறையில், இலக்கியத்தை ஏதோ ஒரு கலைவடி

பொருளாக அவர் நிலைக்கின்றாரோ தெரியவில்லை வேறெந்த நூலில் இல்லாவிட்டாலும் கூட, அவர் தாம் எழுதிய "வாடிவாசல்" என்னும் அந்த நூலில் எந்த அளவுக்குப் பொருள் இருக்கிறது, எந்த அளவுக்கு எழுச்சி நிலைகளை எழுப்பும் சாதனம் இருக்கின்றன, அச்சாதனங்கள் நூலின் உள்ளடக்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதை விளக்குவதற்குரிய நாம் அவர் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

உருவமும் உள்ளடக்கமும் என்ற தலைப்பில், எழுத்தின் 15வது இதழில் வெளியான திருவாரூர் அவர்களது கட்டுரையின் இறுதிப் பாகத்தினை நினைவுறுத்திக் கொள்ளும் நலம். உருவமும் உள்ளடக்கமும் என்ற இவ்வறிவு அம்சங்களையும் நாம் துண்டுபிடித்துக் கனிந்தவியான அம்சங்களாய் பார்க்க வேண்டியதில்லை. இரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று சம்பந்தம் கொண்ட அம்சங்களே நாம் இதை உள்க்கும் இல்லாவிட்டாலும் உறுதலையாவதில்லை. ஆதே போல் தலைக்கொடு உருவ அமைதி அமையாவிட்டாலும் கலை காட்சி தருவதில்லை. எனவே நாம் உருவமும் உள்சடக்கம் இவ்விரண்டின் தலமைகளையும் உணர்ந்து, இரண்டுக்களுள் ஒன்றுக்கியத்தையும் பாஸ்பரமான பாந்தவ்யத்தையும் ஏற்படுத்த முயல்வோம்."

'எழுத்து' வாசகர்களும், ஆசிரியரும் ஆங்கில விமர்சன முறைமையையே அடியொற்றி விமர்சனஞ் செய்து வருகின்ற வர்களான மையிலேயே இக்கட்டுரையில் மேற்கோள்கள் யாவும் ஆங்கில இலக்கிய விமர்சன நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கியப் புறம்பான விஷயங்களை இலக்கியத்திற்குள் கொண்டுவராத விமர்சகர் எனத் திரு. சி. ச. செல்லப்பா போன்றார் கருதும் விமர்சகரது நூல்களிலிருந்தே இடமேற்கோள்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கியத்தைச் சமூகத்தின்வீடே பொருளாகவும், சமூகத்தை நெறிப்படுத்தும் சக்தியாகவும் காணும் ஆங்கில விமர்சகர்கள் இக்கட்டுரையில் இடம் பெறவில்லை. தமிழ் இயக்கியமரபில் காணப்படும் விமர்சன மரபுகெண்டும் இப்பிரச்சனையை இக்கட்டுரையில் ஆராயாது விட்டுள்ளோம். காரணம் கைலாசபதி சொன்னதே. (இது பற்றி வரின் வரும்)

திருத்தம்

9ம் பக்கம், முதலாவது பந்தியில் உள்ள ஆங்கில வார்த்தைகளை **Bru shese of nobleman's Clothes** என்று திருத்தி வாசிக்கலாம்.

எழுத்தாளர் புகைப் படக் கண் காட்சி

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்த விருக்கும் அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகா மாட்டில் இடம் பெறும் எழுத்தாளர் புகைப் படக் கண் காட்சிக்கு 120 க்கு மேற்பட்ட படங்கள் ஏற்கனவே வந்துள்ளன. இன்னமும் தமது படங்களை அனுப்பித் தராத எழுத்தாள நண்பர்களை ஏப்பிரல் 10ந் திகதிக்கு முன்னதாக அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

அனுப்பவேண்டிய விலாசம்: காரியபரிசி

எழுத்தாளர் புகைப்படக் கண் காட்சிக்கு குழு

பி. மு. எ. ச.

26 சென் அந்தோனி மாவத்தை, கொழும்பு - 13,

இலக்கிய உலகிலும் பத்திரிகை உலகிலும் தனி இடம் வகிக்கிறது

மரகதம்

ஆசிரியர் இளங்கீரன்

(மாத இதழ்)

ஈழத்தின் தலைசிறந்த கலை இலக்கிய சஞ்சிகை என எல்லோராலும் பாராட்டப் பெறுகிறது

வருட சந்தா ரூ. 6
தனிப் பிரதி சதம் 50

26, சென் அந்தோனி மாவத்தை
கொழும்பு 13

மக்கள் கலை

மக்கள் கலை பெருமன்ற ஏடு

நீங்கள் எந்தப் பக்கம்?

எச். எம். பி. முறுதீன்

அமைப்பாளர் ம. க. பெ. ம.

கலை உணர்ச்சி உலக மக்கள் அனைவரினும் பொதுச் செய்தாகும் தரக்கிலும் தன்மைகளிலும் விசதிப்பாகும் இந்நகரிலும் உணர்ச்சி பார்வததைப் பொறுத்தமட்டில், அது ஒன்றே பொதுதான்.

உணர்ச்சி பாவம் ஒருமைப்பாடுடையதாகும். இது உலக மக்கள் அனைவரையும் பட்ட தன்மையுடையதாகும். கலை உணர்ச்சிப் பாயன் எப்போதுமே, கலை நோக்குடன், இலட்சியத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து வெளிப்படுகிறது.

கலை, சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒரு அம்சமாகும். இன்னும் சற்று வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டுமாயின் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியமான பல துறைகளில் கலையும் ஒரு துறையாக இயங்குகிறது. "எல்லாம் கலை" என்பது, வெறும் கற்பனாத்திகமமாகும். இக்கருத்து, யதார்த்த, பெளதீக வாழ்வுக்கு அப்பாற்பட்டதாகும்.

எனவேதான், உலக வரலாற்றில் சமுதாய வளர்ச்சியுடன் கலையும் இணைவுற்று வளர்ந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். இதை இன்னும் சற்று ஆழமாகச் சொல்ல வேண்டுமாயின் "யதார்த்த உண்மைகள், பெளதீக கற்று வட்டாரம், சமூக வாழ்வு (இயற்கை) ஆகியவை முதன்மையானவை. இரண்டாவது கட்டத்திலுள்ள, அவைகளின் சிருஷ்டியாகவுள்ள கலை, அவைகளைப் பிரதிபலிக்கிறது. சமுதாயத்திற்கும் கலைக்குமுள்ள சம்பந்த மிவை.

சமுதாய வளர்ச்சியுடன் ஒருமித்து வளர்ந்த கலைகளில், எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் இரு பகுதிகளைக் காண்கிறோம். ஒன்று வளர்ந்து அழியும் கலைப் பகுதி, மற்றது, பிறந்து வளரும் கலைப்பகுதி. உணர்ச்சி பாவம் கலைப் பொறுத்தமட்டில், அவை அழிவைக் கடந்த சிரஞ்சீவித் தன்மைகளைப் பெற்றிருந்த போதிலும் அவைகளின் சமுதாய பிரதிபலிப்பு உள்ள, சமூகாயங்களின் சமுதாய வேகத்திற்குப் பிரயாணவைகள்.

இன்றைய காலகட்டத்தில் உழைப்பாள விவசாய, பாமர மக்களின் கலை பிறந்து வளர்ந்து, வளமுறும் கலையாக ராஜநடை போட்டு முன்னேறுகிறது. அதற்கு எதிரான சொத்துடமை பொருளுடமை வர்க்கத்தின் ககபோகக் கலை, அழிவுக் கலையாக சவக்குழி நோக்கிப் பிரேத பிரயாணத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறது.

தலைவர்:

கே. கைலாசபதி

உபதலைவர்கள்:

இளங்கீரன்

லடிஸ்வால்

இணைச் செயலாளர்கள்:

எஸ். தனிஸ்

கரவைக் கந்தசாய்

பொருளாளர்:

எஸ். சத்தியசீலன்

உதவிப் பொருளாளர்:

குமாரசலிங்கம்

அமைப்பாளர்:

எச். எம். பி. மொகிதீன்

செயற் குழு உறுப்பினர்கள்

டி. கலைதாசன்

எ. நஹ்மான்

வி. குமார்

பி. ராமநாதன்

எஸ். கந்தையா

சேரன்

ஆனந்தன்

கிறது. ஒன்று, மக்கள் கலையாக, விடுதலை முரசு கொட்டி தாயகத்து மக்களை அணி அணியாய்த் திரட்டும் தேசாபிமானக் கலையாக, தேசிய பாரம்பரியத்தை ஏந்தித் தூக்கி எக்காளமிடும் அண்ணையின் கலையாகப் பரிணமிக்கிறது. மற்றக் கலை 'சுரண்டல்' பிசாசுகளுக்குத் திணிபோட, பூஜை நடத்தும் கலையாக அடிமைத்தனத்தைத் திணிக்க அரும் பாடுபடும் அராஜகக் கலையாக, அழிவுக் கலையாக நடமாடுகிறது.

சமுத்திருநாட்டின் மக்கள் கலைஞர்களே! நமது கலை எது? நாம் எந்தக் கலையின் பாதுகாவலர்கள்?

நிச்சயமாகவே, நாம் அடிமைக் கலையின் பக்கமல்ல, சுதந்திரத் தீபஸ்தம்பம் ஏற்றும் திவ்ய கலைப்பக்கம். அழிவுக் கலைப்பக்கமல்ல. ஆக்கக்கலைப்பக்கம். சுகபோகிகளின் கலைப்பக்கமல்ல; சோழிந்நி ஒலமிடும் அப்பாவி ஏழை மக்களின் கலைப் பக்கம்.

மக்கள் கலைப் பெருமன்றம், நமது இதய ஒளியின் இலட்சியப் பாதையின் தோற்றமாகும். இந்த லட்சியப் பாதையில் துரிதமாக முன்னேறத் துணை தாரீர், உதவி நல்க வாரீர் என சமூகத்து மக்கள் கலைஞர்கள் அனைவரையும் வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

கலைஞர்களே

இசையாளர் சங்கக் கோரிக்கைககு

ஆதரவாக ஒன்றுபடுங்கள்

இந்தியாவிலிருந்து வியாபார நோக்கத்திற்காக இசையாளர்களைக் கொண்டு வந்து, இலங்கைக் கலைஞர்களுடைய வயிற்றிலடித்து, பணத்தைக் கள்ளத்தனமாகக் கடத்திச் செல்லும் பாதகச் செயலுக்கெதிராக உடனே நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென இலங்கை இசையாளர் சங்கம் அரசாங்கத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது. கலை என்ற பெயரில் கடத்தப்படும் இம்மோசடிகள் உடனடியாக நிறுத்தப்படவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை மக்கள் கலைப் பெருமன்றம் வேண்டுவதோடு, இசையாளர்கள் சங்கக் கோரிக்கைகள் போன்ற நியாயமான கோரிக்கைகளின் பக்கம் மக்கள் சக்தியைத் திருப்புவதற்கு மக்கள் கலைப் பெருமன்றம் கலைஞர்களின் கட்டுக்கோப்பான ஸ்தாபனமாக உருவகப் படுத்த ஒன்றுபடுமாறு கலைஞர்களை அறைகூவி அழைக்கிறது.

கலைஞர்களின் கோரிக்கைகளைப் பெறுவதற்கு மக்கள் கலைப்பெருமன்றத்தைப் பலப்படுத்துவோம்.

தடத்த விருப்பவை

இலட்சியக் கண்கள்

மக்கள் கலைப்பெருமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் செஞ்சுடர் கலாமன்றத்தின் முதல் தயாரிப்பான "இலட்சியக் கண்கள்" என்னும் நாடகம் ஏப்ரல் மாதம் கொழும்பில் அரங்கேற்றப்படும்.

இதன் கதைவசனத்தை கரவை சுந்தராமியாதிபுள்ளார். டைரக்டர் பொறுப்பை டி. கலைதாசனும் இசை அமைப்பை போஸ் மாணிக்கம் குழுவினரும் அளிக்கின்றனர்.

இதில் கலைதாசன் ஸ்தனில், செல்வி ராஜமணி, K. R. சரத சந்திரதாஸ், சுசந்தன், சிவப்பிரசாத் மற்றும் பலரும் நடிக்கின்றனர்.

நிர்வாகப் பொறுப்பை சுசந்தன், ஸ்தனில் இருவரும் ஏற்றுள்ளனர்.

"காதல் ரதம்"

விவேகானந்த நாடகமன்றம் அளிக்கும் காதல் ரதம்.

கதைவசனம் டைரக்டர் பொறுப்பை R. மணிவாசகம், P. S. ராசன் இருவரும் ஏற்றுள்ளனர்.

இதில் முக்கிய பாகங்களில் வைத்திவிங்கம் கலைதாசன், ரகுமான் முத்துராமன் K. R. சரத்சந்திரதாஸ் ஜெயகௌரி, ராதாமணி ஆகியோரும் இன்னும் பலரும் பங்கு பற்றுக்கின்றனர். இந்த நாடகம் ஏப்ரல் இரண்டாவது வாரத்தில் கொழும்பில் அரங்கேற்றப்படும்.

முகவரி மாற்றம்

எனக்கும் மரகதத்திற்கும் அனுப்பப்படும் கடிதங்கள், மணி ஓடர்கள், விஷயதானங்கள் முதலியவைகளை கீழ்க்கண்ட முகவர்க்கு அனுப்பி வைக்கவும்.

இளங்கீரன்
மரகதம்

26, சென்ற. அந்தோனி மாவத்தை
கொழும்பு-13.

விற்பனையாகிறது!

நீர்வை பொன்னையன் பி. ஏ.

எழுதிய

மேடும் பள்ளமும்

(சிறுதைத் தொகுதி)

விலை ரூ. 2-00

(தபால் செலவு தனி)

இது ஒரு மக்கள் பிரசுராலய
வெளியீடு

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,
249, First Division, Maradana,
COLMBO-10.

ஸி. டப்ளியூ. ஈ. யின்

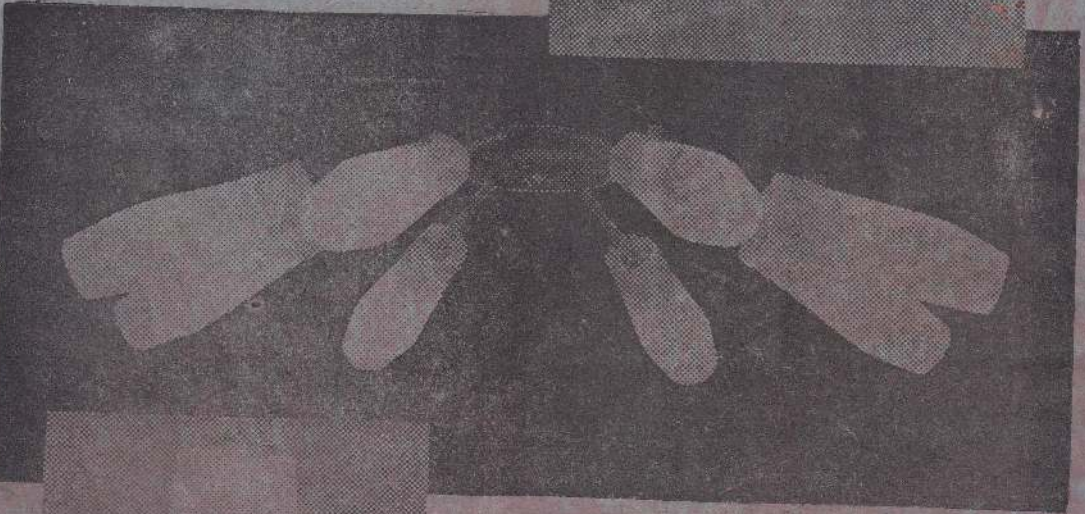
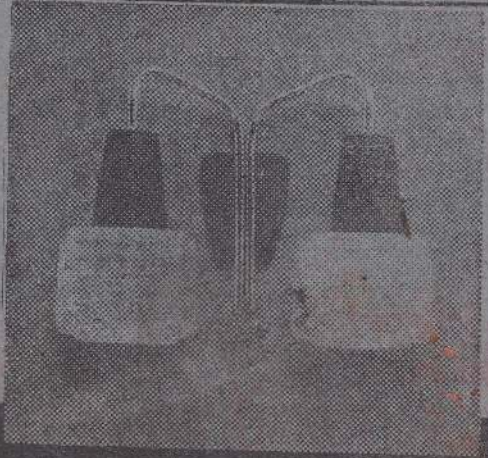
வனப்புமிக்க

மின்சார ஒளி

உபகரணங்களால்

உங்கள் இல்லங்களை

அலங்கரியுங்கள்

பேற்கு ஜோர்மனிவிருந்து இரக்குமதி செய்யப்
படும் இந்த ஆலங்காரமான மின்சார ஒளி
உபகரணங்கள் உங்கள் இல்லங்களை கவர்ச்சிகர
மாக்குவதுடன் மிகக் குறைந்த செலவில் மிக
உயர்ந்த ஒளிச் சாதனங்களை நீங்கள் ஒவ்வொரு
வரும் பெறக்கூடிய வாடிபைத் தருகின்றன.
விசாரணைகளுக்கு:—

மனேஜர், ரேடியோ பகுதி, 131, மெக்ஸரல்
வீதி, கும்பனித் தெரு, போன்: 79702
கிடைக்குமிடம்:—

ஸி. ஈ. டப்ளியூ. ஈ. ரேடியோப் பகுதி
85, மெயின் வீதி, கொழும்பு.
ஸி. டப்ளியூ. ஈ. ஷாப்பு
21, குமார வீதி, கொழும்பு.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால், 28, சென்ற அந்தோனி மாவத்தை,
கொழும்பு 13. — சித்ரா பிரிண்டிங் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.